

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul, Medeleanu Roman, în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 20 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, în cauza penală în privința lui

Popozoglo Maxim Mihail, născut la 15 mai 1987, originar și domiciliat or. Vulcănești str. 40 Let Octeabrea, 49.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 16.03.2012-20.06.2012
2. în instanța de apel: 08.08.2012-18.12.2012
11.11.2013-19.03.2014
3. în instanța de recurs: 03.05.2013 - 01.10.2013
09.10.2014 – 19.11.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 20 iunie 2012, Popozoglo Maxim Mihail, a fost recunoscut vinovat și condamnat, în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Popozoglo M., în beneficiul părții vătămate, Chiforișin Z., prejudiciul material cauzat în sumă de 185 646,50 lei și prejudiciului moral în sumă de 2 000 lei, în rest acțiunea civilă înaintată de partea vătămată a fost respinsă ca fiind nefondată.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că Popozoglo M., la 18 ianuarie 2012, având scopul sustragerii a bunurilor altei persoane, a pătruns în locuința amplasată pe str. Gh. Asachi, 63, com. Stăuceni, mun. Chișinău, de unde pe ascuns a sustras bani și mai multe articole din aur, astfel cauzându-i părții vătămate, Chiforișin Z., prejudiciu material, în proporții deosebit de mari – 185 646,50 lei.

Acțiunile lui Popozoglo M. au fost calificate în baza art. 186 alin. (5) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit în proporții deosebit de mari.*

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

3.1 Avocatul, Zamfir Pavel, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea

acesteia, rejudecarea cauzei în modul stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia, inculpatul să fie achitat, pe motiv că nici în cadrul urmăririi penale și nici în rezultatul cercetării judecătorești nu au fost obținute probe pertinente, concludente, care prin ansamblul său ar confirma existența vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În motivarea apelului, apărătorul a invocat faptul că, instanța de fond nu a aplicat expres prevederile art. 101 Cod de procedură penală, mai mult, și-a bazat concluzia pe probele prezentate de către procuror, care nu indică direct la comiterea infracțiunii anume de către inculpat, iar unele din acestea au fost obținute cu încălcarea normelor procesual-penale, motiv pentru care nu puteau fi puse la baza unei sentințe de acuzare.

3.2 Inculpatul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului pentru prima instanță, prin care să fie achitat, deoarece fapta nu a fost comisă de către el. A mai invocat că, pe tot parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești nu au fost prezentate și administrate probe, care ar confirma cu certitudine comiterea de către el a infracțiunii imputate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2012, au fost admise apelurile declarate, casată parțial sentința atacată, în partea aplicării pedepsei, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popozoglo M., a fost condamnat în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală și art. 79 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 5 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, pe un termen de probă de 5 ani.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că, instanța de fond, în baza probelor legal administrate și verificate în ședința de judecată, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței și veridicității lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și just a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel a menționat faptul că, prin încălcarea normelor procedurale la efectuarea urmăririi penale s-au admis și încălcări ale drepturilor inculpatului la un proces echitabil, dar care nu influențează în totalitate la calitatea procesului penal și anume la administrarea probelor și la adoptarea sentinței.

Astfel, instanța de apel a considerat oportun de a aplica prevederile art. 385 alin. (4) Cod procedură penală, reducând din pedeapsa aplicată de către prima instanță, în baza art. 79 Cod penal, calificând erorile admise de către organul de urmărire penală ca circumstanțe excepționale ale cauzei, care influențează la aplicarea pedepsei, situația fiind tratată în favoarea inculpatului, urmând a fi aplicată o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de sancțiune.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței. În motivare recursului său a menționat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, deoarece circumstanțele invocate de instanța de apel nu pot fi considerate ca excepționale, ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege și condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, astfel fiind aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6.2 Partea vătămată, Chiforișin Z., prin care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței, invocând că instanța de apel a aplicat eronat prevederile legale la reducerea pedepsei în baza art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală și art. 79 Cod penal, deoarece lipsesc circumstanțe excepționale și temeiuri legale pentru stabilirea pedepsei în alte limite. De asemenea, a considerat că eronat a fost aplicat și art. 90 Cod penal.

6.3 Avocatul, Zamfir P., în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicitând, casarea hotărârilor instanței de fond și de apel, cu dispunerea achitării inculpatului, pe motiv că în cadrul urmăririi penale cât și a cercetărilor judecătorești în instanța de fond și cea de apel, nu au fost prezentate și administrate probe ce ar demonstra cert vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, mai mult unele din probele administrate fiind obținute cu încălcarea normelor procesual-penale, motiv pentru care nu puteau fi puse la baza unor hotărâri de condamnare.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 octombrie 2013, au fost admise recursurile declarate, casată total decizia, cu remiterea cauzei pentru rejudecare de către aceeași instanța de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a menționat că, instanța de apel nu a acordat destulă eficiență prevederilor art. 7, 75, 61 Cod penal, fapt ce a dus la aplicarea unei pedepse ce nu se racordă la persoana inculpatului, la caracterul și gradul de pericol social al celor săvârșite de Popozoglo M., la circumstanțele stabilite pe cauză, cadrul legal existent și nu a luat în considerație faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care prevede pedeapsa privativă de libertate de la 7 la 12 ani închisoare.

Instanța de recurs a considerat că instanța de apel a numit pedeapsa inculpatului conform prevederilor art. 79 Cod penal, fără a indica expres în decizie, care circumstanțe legate de personalitatea inculpatului se consideră excepționale și oferă dreptul de a numi o pedeapsă sub limita minimă. De asemenea, stabilirea unei pedepse cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal inculpatului nu este motivată sub aspectul că, va avea efectele prevăzute de art. 61 Cod penal, adică, de

a preveni pe viitor săvârșirea altor infracțiuni atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane.

Totodată, în opinia instanței de recurs, instanța de apel a făcut trimitere selectat la probe, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept constatate de către prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și anume: declarațiile părții vătămate Chiforișin Z. și martorului Kilickaiaya M.; procesul-verbal de cercetare la fața locului cu tabelele fotografice anexate (f.d. 8-18 v. I) procesul-verbal de examinare a obiectului (f.d. 70-78 v. I); procesul-verbal de ridicare (f.d. 81 v. I); raportul de expertiză nr. 09 din 17.02.2012 (f.d. 85-86 v. I).

Instanța de apel a considerat că probele puse la baza sentinței de condamnare relevante și anume procesul verbal de cercetare la fața locului, raportul de constatare tehnico-științifică, ordonanță de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive, ordonanța de ridicare a înregistrărilor video au fost obținute în condițiile legii. Totodată în opinia instanței de apel, urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și respectiv, nu s-au constatat încălcări ce atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Referitor la criticile cu privire la încălcările drepturilor procesuale pretinse, comise de organul de urmărire penală și instanța de judecată, precum și cele cu privire la aprecierea probelor instanța de apel le-a considerat ca irelevante și neargumentate, iar din conținutul apelurilor nu s-a desprins vre-un motiv de natură juridică capabil să influențeze soluția procesului penal, deoarece nu se referă la cazul în care ar rezulta încălcarea esențială a legii.

La fel, instanța de apel, uzând de dreptul de a verifica legalitatea și temeinicia sentinței atacate, prin efectuarea atât a unei aprecieri proprii asupra veracității fiecărui mijloc de probă în parte, cât și a aprecierii în ansamblu a concluziei finale dedusă din totalitatea probelor administrate, și-a format convingere sa proprie cu privire la starea de fapt și de drept, similară cu cea constatată de prima instanță cu privire la existența infracțiunii, la vinovăția inculpatului, la calificarea faptei reținute în sarcina inculpatului, la pedeapsa aplicată inculpatului, la soluționarea acțiunii civile, la alte împrejurări relevante în cauză.

În acest context, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe referitor la aprecierea probelor ce au stat la baza sentinței de condamnare.

Cu privire la pedeapsa aplicată, instanța de apel a considerat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor articolului 7, 61, 75 Cod penal, astfel, fiind aplicată în limitele prevăzute de lege și motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, ținând cont de persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite, astfel, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin

executarea în închisoare, iar temei pentru aplicarea prevederilor articolului 79 Cod penal nu s-au constatat, dat fiind că nu există circumstanțe excepționale ale cauzei sau altele ce micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei.

11. Hotărârile judecătorești sînt atacate cu recurs ordinar de către avocatul, Medeleanu Roman, în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare a inculpatului. În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul apărării, tranșant concluzionînd asupra acestora, făcînd trimitere unilateral la probele prezentate de acuzare;

- nu au fost întrunite elementele componenței de infracțiune, iar concluziile despre vinovăția inculpatului sunt întemeiate doar pe presupuneri și nu au fost înlăturate toate dubiile prezente în această cauză penală, nefiind verificată și versiunea inculpatului că la momentul săvîrșirii infracțiunii el se afla la Vulcănești.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.11) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recurentul motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, argumentele privind nevinovăția inculpatului au fost obiect de discuție în instanța de apel, fiind oferit sub acest aspect motivarea corespunzătoare.

13. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie prevăzute în recurs.

În recursului declarat se atestă că, autorul acestuia invocă ca temei de drept pct. 6) și 8) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat: *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul în care instanță de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Recurentul consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate, reieșind din probele administrate la dosar, care în opinia sa nu au înlăturat dubiul la comiterea acestei crime de către Popozoglo M. În cazul dat, Colegiul consideră că de fapt în recursul declarat este criticată modalitatea de apreciere de către instanța

de apel a probelor administrate la caz, ceea ce nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

În acest context, instanța de recurs subliniază că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de către instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și apel.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

Colegiul penal statuează, că temeiul de recurs prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Conform materialelor cauzei, inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat de către instanțele judecătorești ierarhic inferioare în baza art. 186 alin. (5) Cod penal în prezența calificativelor *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit în proporții deosebit de mari*.

Instanța de recurs consideră că instanța de fond și apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizînd obiectiv cumulul de probe, menționat și în pct. 10 al prezentei decizii, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului, Popozoglo M., în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal.

La acest capitol, Colegiul penal menționează că totalitatea probelor administrate în cauza dată și anume declarațiile martorului Kilickaya M, care a declarat: „că în ziua când s-a petrecut furtul, l-a văzut pe inculpat în curtea părții vătămate..., l-a văzut la o distanță de aproximativ 2 metri,... l-a observat bine la față”(f.d. 156 v. I) în cumul cu celelalte probe administrate, combat versiunea inculpatului că în acea zi nu a săvîrșit furtul respectiv, deoarece se afla la Vulcănești.

Analizînd decizia atacată, Colegiul constată că temeiul invocat de recurent, prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală la fel nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzînd motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel nu a admis vre-o eroare gravă de fapt, care ar afecta soluția acesteia.

Totodată, instanța de recurs reiterează că în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept

de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță, fapt consacrat și în jurisprudența CtEDO (*Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*).

La fel, instanța de recurs remarcă că argumentele nevinovăției lui Popozoglo M. în săvârșirea infracțiunii imputate, au fost obiect de studiu în instanța de fond și apel, fiind combătute prin hotărârile acestor instanțe, astfel nu poate fi reținut temeiul pentru recurs precum că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal.

În împrejurările expuse, Colegiul penal, atestă că nu au fost constatate prezența în speța examinată a erorilor de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din considerentele expuse, Colegiul conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de către avocatul Medeleanu R., în numele inculpatului, se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

14. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Medeleanu Roman, în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 20 iunie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, în cauza penală în privința lui **Popozoglo Maxim Mihail**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun